

under Omhandling, men den er bleven udfat, fordi man, selv om man kunde have paalagt Amtmanden at flytte, ikke havde kunnet flytte Amtstuen, da der ikke var paalagt den hidtilværende Amtsforvalter en Forpligtelse til at tage Ophold et andet Sted end i Nyborg, og man ansaae det for uhenfigtsmæssigt at skille Amtshuset og Amtstuen fra hinanden. Denne Hindring er nu hævet, da begge Embedsmændene have Forpligtelse til at tage Ophold, hvor Regjeringen bestemmer, og det er nu Regjeringsens Hensigt at flytte Amtshuset og Amtstuen til Svendborg.

Tfærhning: Der faldt nogle Ord fra den ærebe Minister, som jeg ikke kan lade henstaae uberørte. Det forekom mig, som om den ærebe Minister, dersom jeg forstod ham rigtig, gik ud fra, at der her skulde antages en Lov, som derefter ved kongelig Rundgjørelse skulde overføres paa disse Landsdele. Det vil altsaa sige, at Ministeriet gaaer ud fra den Betragtningmaade, at disse Landsdele for Dieblikket ligge under den danske constitutionelle Krone paa en anden Maade, end hele det øvrige Kongerige, men dette er en Feiltagelse, idet nemlig Danmark har betalt med constitutionelt Land for disse Landsdele; ellers vilde Ministeriet absolut have overtraadt § 3 i Indstrækningsloven. Det Land, hvorefter her er Spørgsmaal, er factist blevet dansk Land ved de uheldige Krigsbegivenheder, men det er ikke noget af nogensomhelst Magt til Danmark aftraadt Land. Det er altsaa for Dieblikket under den constitutionelle Myndighed og Lovgivningsmagt, der gaaer ud fra Kongen og Rigsdagen i Fællesskab, og Alt, hvad der for Dieblikket foregaaer i disse Landsdele, stæer under en Undtagelsestilstand, som hidrører fra de overordentlige Begivenheder. Hvorlænge denne Undtagelsestilstand skal vare, maa afgjøres ved Lov, og det, som den ærebe Regjering egentlig maatte have forlangt af Rigsdagen, er slet ikke Andet end en Indvømmelse til ad Administrationsveien at an-

ordne de forskellige foreløbige Bestemmelser, indtil en vis Epoke. Hvad der behøves, er netop, at der indrømmes Kongen og den udøvende Magt Ret til at optræde, istedetfor at det her synes, som om det er Kongen, der skal indrømme Rigsdagen Ret til at gjøre sin Myndighed gjælbende der, hvilket er en Feiltagelse. Naar der skal kunne komme noget Heelt og Sammenhængende ud af denne Lov, maa den indrømme Kongen Ret til at styre dette Land ved den administrative Magts Midler, indtil det efterhaanden kan bringes ind under Lovgivningen og den lovgivende Magt. Dette maa blive Formen for denne Lov, men paa nogen anden Art af Love med Hensyn til dette Spørgsmaal kunne vi, saavidt jeg skjønner, ikke indlade os, uden enten at bortgive vor principielle Ret, eller at sætte Ministeriet under Anklage, fordi det har overtraadt § 3 i Indstrækningsloven. Enten er dette Land vort, overdraget os for andet constitutionelt Land, eller ogsaa har Ministeriet tilraadet Kongen at bortgive noget af vort Land uden at spørge os.

Indenrigsministeren: Den ærebe fjerde Talers Ytringer angaae kun Formen, og det er klart, at Regjeringen i Realiteten er ganske enig i, at disse Districter bør henlægges under den danske Rigsdags Myndighed, men det er ikke skeet endnu, og det er netop derfor, at Regjeringen mener, at man bør gjøre de Skridt, som ere nødvendige, for at det kan skee. Der maa dog absolut en Act til, hvorved Districter, som hidtil ikke have sorteret under den danske Rigsdag, blive henlagte under den, og det er netop det, Regjeringen tilstræber ved denne Lov.

Tfærhning: Det gjør mig ondt, at jeg atter maa bede om Ordet.

Formanden: Det ærebe Medlem har rignof haft Ordet to Gange, men jeg antager ikke, at Thinget har Noget imod, at det atter gives ham.